

מבדיעבד ללכתחילה

הוא בחיפוש אחרי עצמו, אחרי האמת האבודה, תמיד יהיו לו בכיס צרור שאלות באמונה. הוא בטריפים, בהיי, משייט על ענן, תמיד הוא ב"משבר", גדול או קטן. מגדל שיער, כיפתו קטנטנה, כי הרי החיצוניות לא אומרת מאומה. הרי בפנימיותו הוא כל כך קדוש וטהור, אז מה אם תפילת מנחה הוא שכח לזכור? לתפילות הוא בא עם חולצה קרועה ומכנסיים קצרים, כי הוא נמצא עם הקב"ה בקשרים. ייסע למזרח, להודו, לסין, יעשן סמים בגואה, ויהיה מה זה 'אין', יעשה מדיטציות, ילך על גחלים, יצטרף לכתות וילמד על פסלים. הוא יריח נצרות ויטעם קצת אסלאם, יטוס בשחקים ויראה עולם. כשיחזור לארץ ימאס בהכל, יסתובב עם בחורות וישתה אלכוהול. עד שיום אחד יחליט ש"די לחפש"! נהייתי כבר מספיק ואסור להתחפש. תוך יומיים הוא כבר יישב במכינה, סירת מטכ"ל היא שאיפתו העליונה. כל הזמן הוא יישב ויחרוש אמונה, כי גמרא זה עדיין לא באופנה... יחבק את רבו וירקוד בדביקות, בחייו הוא סוף סוף מצא משמעות. לכל מי שרק יקשיב הוא יספר ויחזור, איך אחרי חיפוש רבים הוא מצא את האור. וכולם מהנהנים בראשם ומתפעלים: "איזה סיפור חיים!" למה שלא תעבור בישיבות ותעביר שיעורים? ישמעו על מישוהו שניסה בכל מקום, ולבסוף גם הגיע למה שהוא היום. הרי אין דבר יותר משפיע וחינוכי,

מלשמוע סיפור אישי ואמיתי.
והתיכונים המצוי יושב ומקשיב בפה פעור,
לאדם שבשבילו הוא השאקל' הגמור.
זה לא לפלף, בוק, שיושב עם ספרים,
זה אחד שחצה יבשות והרים.
ועכשיו הוא עומד ומרצה לי בלהט,
למה לשבת בישיבה בלי קוצים ב...
אולי גם אני אקח לי איזה תקופת ניסיון,
נקטין את הכיפה לגודל אסימון.
נשב בסתלבט ואת הלימוד נרגיע,
הרי לדמות המכיניסט המצוי לא קשה להגיע.
והכי שמח וכיף והבה נגילה,
שאת המסלול והדרך הזו הפכו מבדיעבד ללכתחילה...